

η σχέση με τη δουλειά

Η δουλειά μου μέχρι σήμερα έχει μία συνέχεια, δεν υπάρχουν δηλαδή ταμές που ή μία περίοδος να διαφέρει βασικά από την άλλη. Προσπαθώ να βλέπω τα πράγματα στο αληθινό τους μέγεθος χωρίς ρομαντικές ή άλλες παραμορφώσεις, αλλά με μία ιδεολογική επέκταση. Αυτή μου ή όραση είναι και ο βασικός άξονας της δουλειάς μου.

Οτιάζω τις πρώτες μου κατασκευές (1968) σε ένα υλικό φύλλο (πλαστικός χοντροφελός+χρώμα) που ταίριαζε στις τότε έμπρεσιονιστικές μου τάσεις.

Από μία εποχή και μετά (1970) αισθάνθηκα στην δουλειά μου να ξεκαθαρίζει μία ανάγκη λιτότητας. Κοιτώντας γύρω (στην αρχιτεκτονική και άλλοι) βλέπω τα πράγματα να παίρνουν φόρμες πιο λειτουργικές. Το περιβάλλον υποσυνείδητα άσφαλώς με επηρέασε. Συνειδητοποιώντας το ξεκαθάρισμα της πλαστικής μου έκφρασης σε απλά γεωμετρικά σχήματα διαπιστώνω ότι είναι ο καλύτερος τρόπος για μένα εκείνη την εποχή για την πορεία της ολοκλήρωσης του έργου μου.

Σιγά σιγά αυτή η ανάγκη λιτότητας με οδηγεί στην απόρριψη κάθε εύαισθηστικές γραφής, στην τιθάσευση της φόρμας, στην γεωμετρική δομή.

Αλλάζω διαδοχικά υλικό ανάλογα με την εξέλιξη της δουλειάς: Ξύλο+φελός+χρώμα, για μία μικρή περίοδο (1971): πλαστικά σε φύλλα, μετά (1972): Ξύλο+χρώμα. Τα υλικά που χρησιμοποιώ είναι μέσα για να εκφραστούν. Δεν προβάλλω τις δυνατότητες τους, αντίθετα διαλέγω εκείνο με το οποίο μπορώ να υλοποιήσω την σκέψη μου. Για μένα η τέχνη είναι μετά το πείραμα.

1970. Δουλεύω το σχέδιο μου χωρίζοντας την επιφάνεια σε κάρναβο 8x8 ή 16x16.

Η επιφάνεια του έργου αποτελείται από διάφορα επάλληλα επίπεδα. Βασίζονται σε μία έρευνα της διγωνίων, κύκλων, τριγώνων από εξέχουσες "μπέρες" εδίδεδοι ή εισέχοντα κενά που δίνουν την έντύπωση διαθλάσεως.

Τό θέμα μου είναι η ανθρώπινη ύπαισις. Χρησιμοποιώ την προοπτική (γεωμετρική και των χρωμάτων) για να έντείνω τό κενό. Αναφέρουμε είτε σε χώρους κλειστούς με τομές που ανοίγουν στο άδειο, είτε σε χώρους ανοικτούς επέραιτους. Οι "μπέρες" της προηγούμενης περιόδου αρχικά ξεκολλών από τό έργο και τό σχέδιο ζει κάτω από αυτές, δημιουργώντας μία μικρή κίνηση.

1972. Στην συνέχεια γίνονται πτερύγια και τό σχέδιο τρέχει πάνω σ'αυτά. Αυτά τά πτερύγια πότε κλείνουν τό έργο σαν κουτιά και πότε τό αφήνουν ελεύθερο στο χώρο. Είναι δουλεμένα όλα πάνω στην ίδια βασική ιδέα, μερικά μάλιστα από αυτά μπορούν να σχηματίσουν σύνολα.

